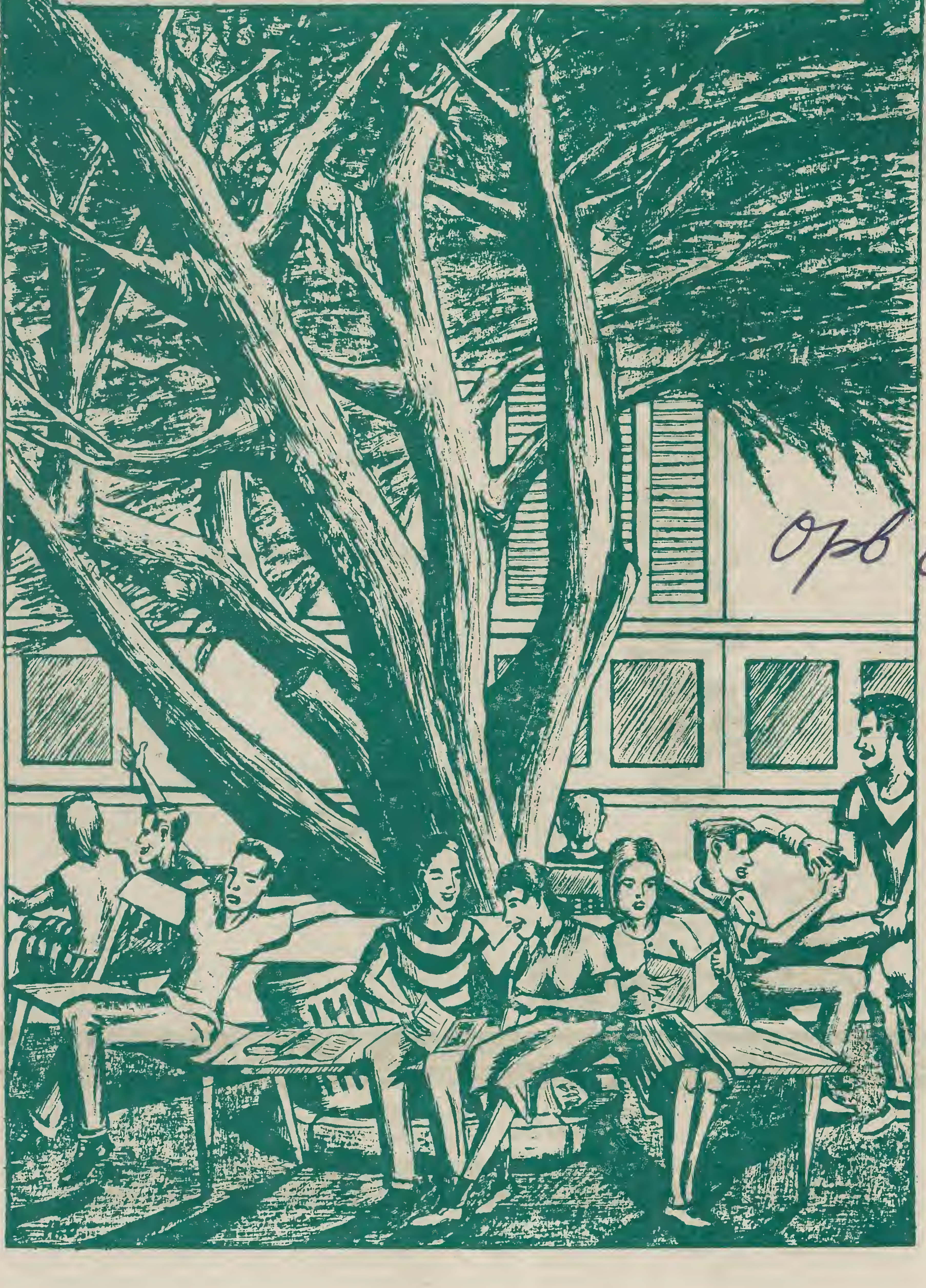
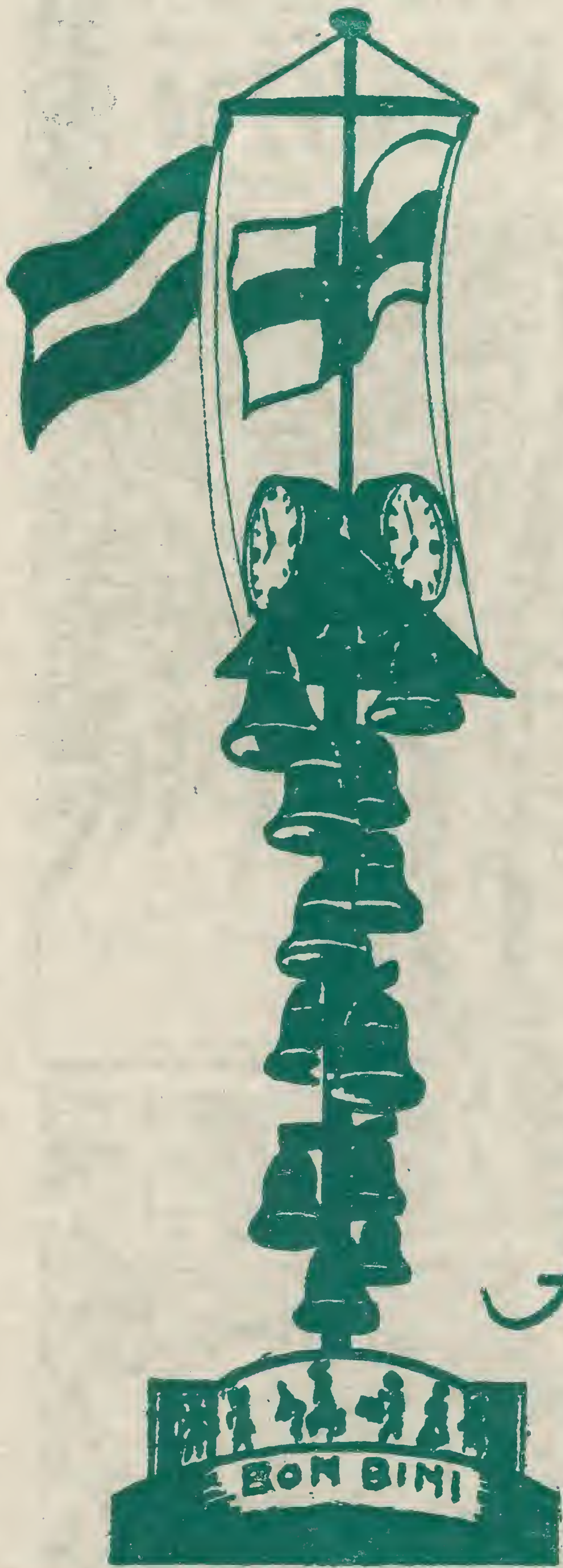
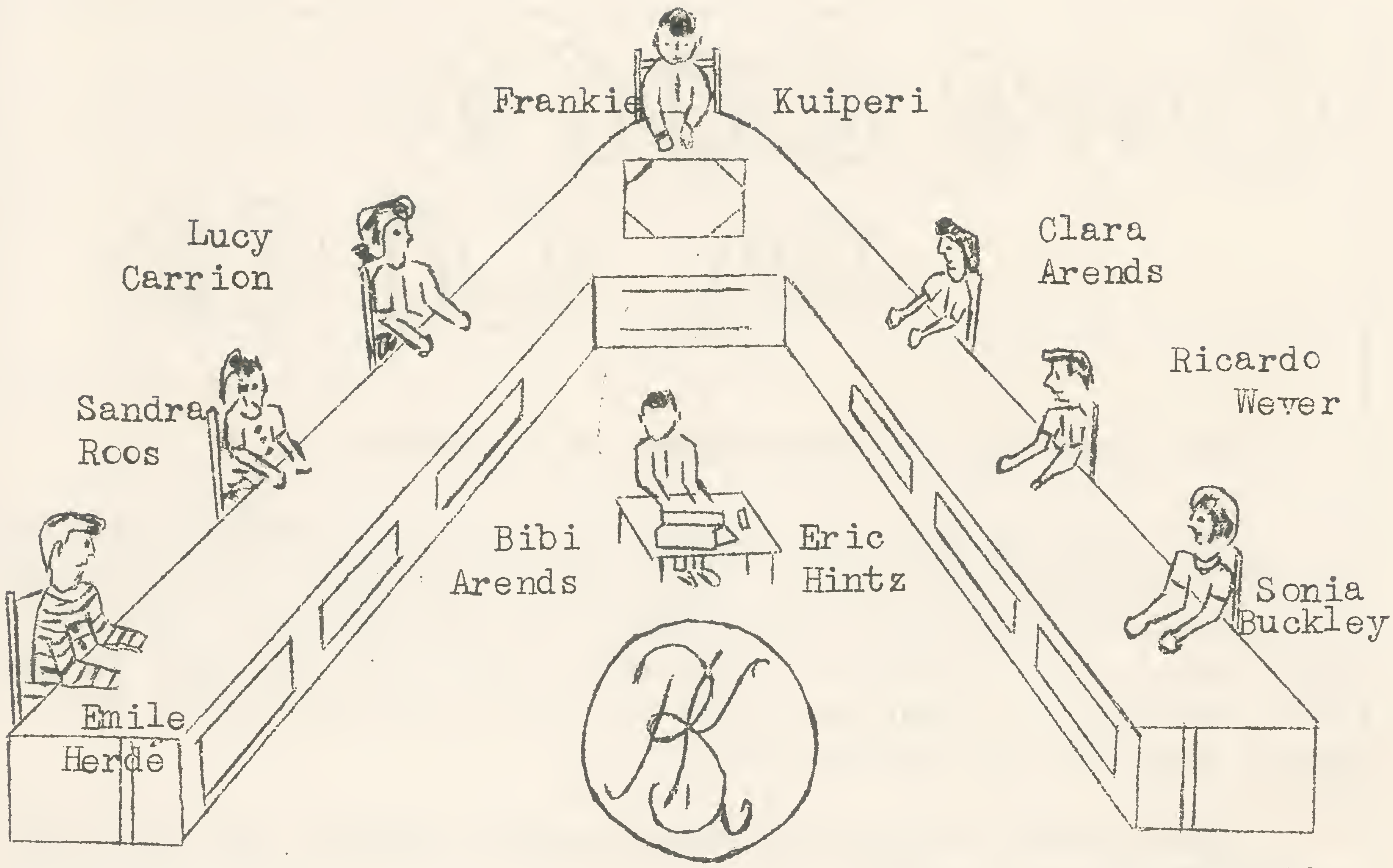
LA SALLE COLLEGE MARIA COLLEGE

Bao di Kwihi

ARUBA R.K. MULO SCHOLEN NED. ANT.

BON BINI

JUNI/JULI 1967 NUMMER 10

VIERDE JAARGANG

Beste Abonnees,

Het was voor de redaktie een plezier u elke maand Bao di Kwihi te mogen leveren. Alles verliep vlot, dank zij de hulp van vele trouwe lezers die ons hielpen met artikelen.

Natuurlijk gaat onze dank naar hen uit en ook naar de leraressen en leraars die ons blad met hun medewerking verrijkten.
De redaktieleden hebben ijverig gewerkt om het blad elke maand op tijd te doen verschijnen. Wij danken ook hen die ons daarbij hebben geholpen, vooral de stencilaars fr. Eugenius en fr. Bernardinus.
Natuurlijk kunnen wij onze censor niet vergeten die <u>nooit</u> mopperend, maar altijd met een glimlach het ene vel na het andere voltikte.
Beste Lezers, nogmaals hartelijk dank voor jullie medewerking.
En ik hoop dat het volgend jaar de Bao di Kwihi nog een paar bladzijden dikker zal worden. Een prettige vakantie namens de redaktie,

Hoofdredakteur Frankie Kuiperi

EIND GOED. AL GOED.

Het einde van ons schooljaar is in zicht.

Voor vele meisjes en jongens is het een bijzonder jaar geweest. Ze hebben hun studie op de MULO bekroond. We wensen jullie allen van harte het allerbeste voor de toekomst. Want nu gaan jullie verschillende richtingen uit en zul je meer op je zelf aangewezen zijn. Laat zien dat je ruggegraat hebt, zet door, houd vol en verslap niet.

Want zonder inspanning komt niemand verder. Ook niet als je vele talenten bezit.

Jullie bent de mensen die de toekomst van Aruba bepalen. Jullie bent ook de jonge Kerk. Er wordt iets van jullie verwacht. Stel je omgeving niet teleur. Durf goed te zijn!

Voor alle andere leerlingen wenken de proefwerken. Laten we hopen dat een jaar van goed opletten en flink studeren eraan is vooraf gegaan. Dan is de kans op succes groot.

Beste jongens en meisjes, geniet daarna van een welverdiende vakantie. Probeer hem verstandig te gebruiken, dan zul je ook volop genieten.

Op 4 september zien we de meisjes weer terug in het Maria College en sommige jongens weer ervoor.

Zr. Hélène.

AFSCHEID

Nog gauw even een afscheidswoordje aan alle trouwe Bao di Kwihi'ers (en #over de muur hangers").

Na zes prettige jaren op Aruba gaan we weer naar het land van de kikkers. We hebben hier echt fijne jaren gehad en ik zou een heleboel dingen kunnen opnoemen, waarvoor we graag hier zouden willen blijven. Wie weet komen we over een aantal jaren terug, maar voorlopig moet ik eerst weer aan de studie. Je ziet wel, je bent nooit klaar.

Als ik aan het "schoolleven" van de afgelopen jaren terugdenk dan is er vooral één ding wat me op het Maria College bijzonder heeft getroffen. Dat is de zeer goede sfeer die er ieder jaar weer in de 10e klassen heerste. Ik kan jullie verzekeren dat heel wat meisjes hun mulo-diploma voor een groot deel hieraan te danken hebben dat ze zich verantwoordelijk voelden voor elkaars succes.

Natuurlijk is het examen dat voor de deur staat altijd een sterke stimulans om flink aan te pakken, maar we hebben toch duidelijk gemerkt dat een saamhorigheidsgevoel groeide dat méér was dan een gezamenlijke angst voor het examen. Het zou ideaal zijn dat dezelfde geest ook reeds in de lagere klassen aanwezig was. Mocht dit lukken, dan is er een goede basis gelegd voor een vruchtbare studie en dit wens ik jullie voor de toekomst van harte toe.

De allerbeste wensen en .... tot ziens,

Huisken

WERKELOOSHEID OP DE ANTILLEN

Ja, de werkeloosheid op de Antillen! Langzaam maar zeker is dit voor ons een algemeen probleem geworden. Een feit waarover men het hoofd breekt en waarvan men de juiste oplossing nog steeds niet kent. Jonge kerels die zonder werk zitten en die tengevolge hiervan ten onder gaan. Die volop tijd hebben om alle kwaad ter wereld uit te halen.

Ook het morele peil komt hierdoor onder niveau te liggen. Want doordat deze kerels geen werk hebben, zitten ze de hele dag door achter meisjesrokken aan. De statistieken wijzen dan ook dat het aantal ongehuwde moeders zeer groot is.

Vaders van gezinnen die werkeloos zijn en die maar moeten aanzien hoe de vrouw alles op de één of andere manier klaar krijgt. Hoe hun kinderen zonder onderwijs moeten blijven, want er zijn schoenen noch kleren om naar school te gaan. Er is niet eens voldoende eten.

Jonge meisjes met een mulo- of m.m. s.diploma op zak...... die alsmaar solliciteren en wachten. Kan de regering hier niets tegen doen? Natuurlijk heeft de regering wel geholpen, maar het probleem is hiermee niet helemaal verholpen.

Uit het feit, dat vele Antilliaanse jongens en meisjes naar Nederland vertrekken om daar een of ander beroep uit te oefenen, blijkt, dat de regering wel degelijk hulp geboden heeft. Zelfs krijgen de Antilliaanse jongeren de kans om elders te gaan werken.

Ook de mannelijke werkkrachten hebben hulp gekregen. Velen hebben de kans gehad om naar St. Croix te gaan, waar ze behoorlijk kunnen verdienen. En bovendien mochten de getrouwden hun vrouw en kinderen meenemen. Ook hieruit blijkt de hulp.

Anderen, die geen mogelijkheid hebben gehad om weg te gaan hebben hulp aangeboden gekregen om, al is het tijdelijk, te werken bij de hotels die nou in aanbouw zijn.

Maar toch is de werkeloosheid op de Antillen nog groot. Op Curaçao, Bonaire en op Aruba lopen er nog steeds mensen rond die jong van geest zijn, die de handen uit de mouwen kunnen steken, maar die geen kans krijgen om dit te doen. Het werk ligt heus niet voor het oprapen.

Op Curaçao en Aruba komt dit mede doordat de cliemaatschappijen vele mensen ontslagen hebben. Een machine doet tegenwoordig het werk van 10 mensen. En deze tien mensen dan, hoe vinden ze nou een middel van bestaan? Het is treurig maar waar.

Dit is het probleem van de werkeloosheid op de Antillen. De oplossing is nog niet in zicht.

Olga

OUDE-REISHERINNERINGEN

Gedurende de laatste weken heb ik, als ik de krantenverslagen over het conflict in het Midden Oosten zat te lezen, vaak teruggedacht aan bepaalde gebeurtenissen uit de tijd dat ik door dat gebied reisde. Als je zo aan het trekken bent, valt er altijd wel wat te beleven.

In de loop van de morgen waren we in Beirut van boord gegaan. De zon brandde fel aan de hemel en wij waren klaar om avonturen te gaan beleven. In een plezierige stemming en vol enthousiasme stapten we in het vóórhistorische vehikel, dat ons op de kade opwachtte. We zouden lang in deze bus moeten zitten, want pas laat in de namiddag zouden we Damascus, de hoofdstad van Syrië bereiken. Geen nood, want aan plezier zou het ons niet ontbreken. In het begin vorderden we langzaam, de weg liep omhoog, maar toen we eenmaal Beirut achter ons hadden gelaten, kwam onze chauffeur los. Hij wilde ons zijn rijkunst tonen. De straat was ondertussen overgegaan in een hobbelige zandweg vol gaten en kuilen. Hierover scheerde hij van links naar rechts, sneed bochten af en veroorzaakte bijna aanrijdingen. Zonder vaart te minderen dook de bus in de gaten en kuilen en schoot er door de vaart weer uit. Ieder moment verwachtten we een daverende klap, waardoor het aftandse voertuig en wij erbij in duizend stukken in het rond zouden vliegen, maar dat gebeurde gelukkig niet.

Op de achterbank gezeten werden we om beurten tegen de buswand en tegen elkaar geslingerd. En naargelang de diepte van de kuilen kwamen we zo nu en dan onzacht met onze schedel tegen het dak van de bus. De overige passagiers hielden zich krampachtig vast aan de stoelleuning voor zich, om niet onverwachts zittend in het middenpad te belanden. Ik dacht zeker dat ik voortaan met een afgeplatte schedel door het leven zou moeten gaan, maar achteraf viel het nog mee. Op een paar bulten na en enkele zeer pijnlijke plekken, voelbaar als de kam er overheen ging, had ik geen zichtbare littekens ervan overgehouden.

Als we achterom keken zagen we een sik stofgordijn. Opzij was ook al niet veel te zien, want de bus reed te hard. Bovendien kwam het stof van de weg ook langs deze wegen de bus in. Ruiten zaten er al lang niet meer in. Onze gids zat doodgemoedereerd voor in de bus alsof hij thuis achter zijn krantje zat. Hij scheen deze dodenrit heel normaal te vinden.

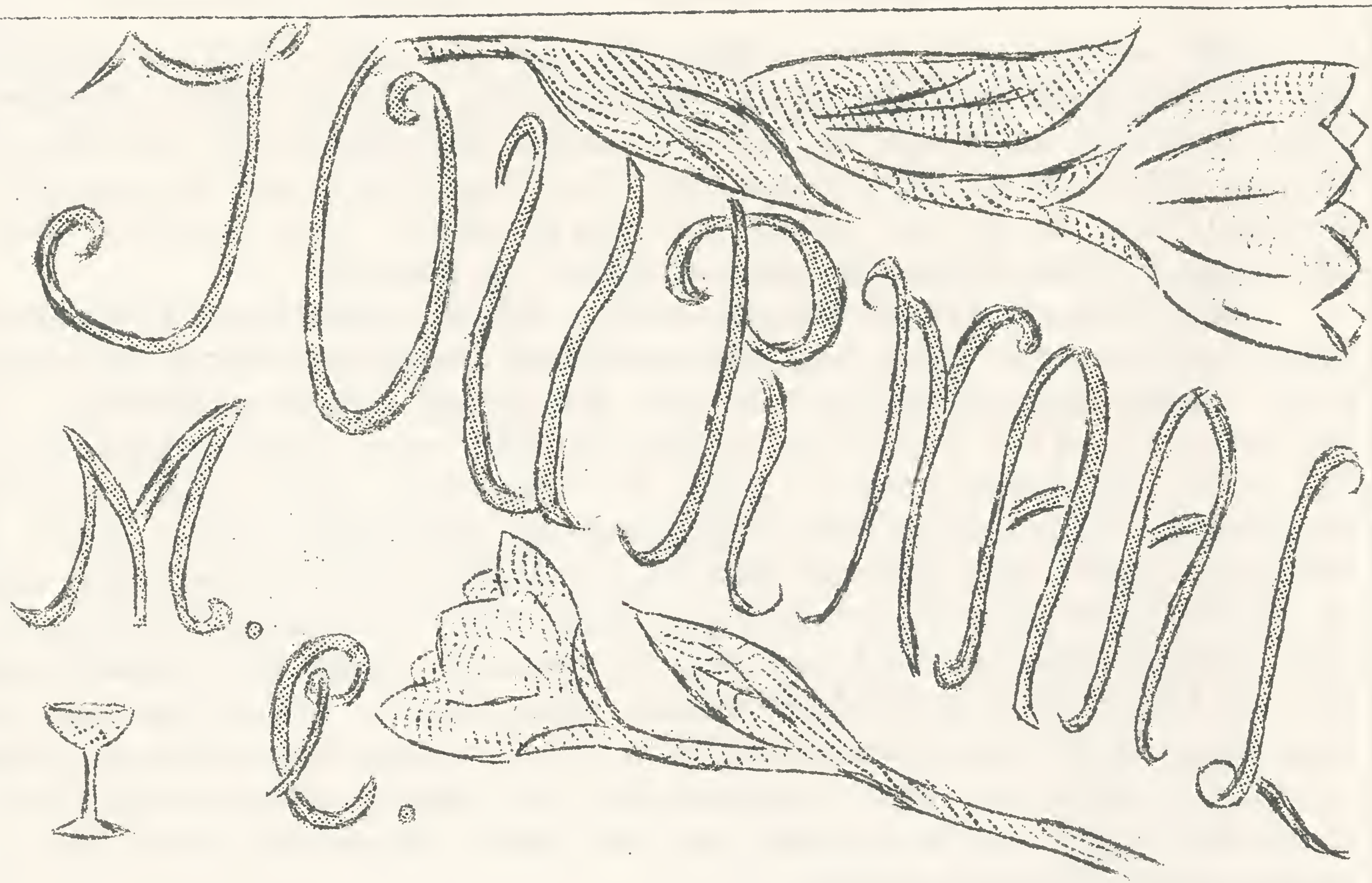
Wij gilden verschillende malen dat de chauffeur langzamer moest rijden maar door het oorverdovend rammelen hoorde hij ons niet. Toen het eindelijk tot hem doordrong wat we wensten, grijnsde hij zijn Arabische tanden bloot, maar vaart minderde hij niet. We probeerden de gids te vermurwen, maar zelfs op het verzoek in zijn eigen taal reageerde de chauffeur niet. Later in Damascus heeft hij beweerd dat hij helemaal niet overdreven hard en zeker niet gevaarlijk had gereden. Maar die buitenlanders waren niets gewend. Hij had ook nog gelijk, want alle chauffeurs die we later in het Midden-Oosten meemaakten, reden hard en in onze ogen zeer onverantwoordelijk. Toch hebben we nooit een aanrijding gehad, wat weer bewijst dat het buitengewoon goede bestuurders zijn. Zo'n slechte weg als naar Damascus hebben we echter nergens meer gehad.

Bij de grens van Syrië moesten we stoppen voor de nodige douane-formaliteiten. Dat nam nogal tijd in beslag en we besloten in het grensrestaurantje iets te gaan gebruiken. Dat was wel nodig na zo'n angstige en vermoeiende rit. We zagen er uit als nomaden, onze kleren waren roodbruin van het stof. Voordat ik de bus weer instapte keek ik heel toevallig naar de banden van de bus. Wat ik toen zag, deed mijn haren te berge rijzen. Grote witte slijtplekken waren zichtbaar op het zwarte rubber. Had ik ze maar niet gezien! De reis vanaf de grens tot Damascus was één nachtmerrie. Ik zag slechts die versleten banden voor me en voelde de snelheid waarmee we vooruithotsten. Ik was stil van spanning en angst. De mens lijdt echter het meest onder het lijden dat hij vreest....

Damascus kwam in zicht en doordat het verkeer toenam moest de chauffeur wel vaart minderen. De zandweg werd weer een fatsoenlijke straat en voor we het wisten stopten we voor een geweldig gebouw, dat ons hotel bleek te zijn.

Na een heerlijk bad (de eerste vijf minuten kwam er moddewater af) zaten we een uur later aan het diner. We konden weer lachen en grapjes maken, maar vele passagiers hadden getwijfeld of we wel ooit Damascus zouden zien.

A.Croes.

31 mei : Meneer Ostendorf stapt de klassen binnen om wat "centjes" van ons los te krijgen voor onze geliefde airco. (Een van de donateurs schijnt ons in de steek gelaten te hebben en we moeten nou zelf zien het geld bij elkaar te scharrelen) "En meisjes", zei hij," liefst een p-a-p-i-e-r-t-j-e!

Oei, we zien meneer Van Putten met een jongen onze school binnengaan. Zal hij hier op school komen? O nee, hij kreeg alleen even een preek over het gebroken glas.

5 juni: EXAMENWEEK.
De eerste slachtoffers staan al te wachten om naar Caribe te worden vervoerd....

Meteen zien we ook dat onze school een heel fijne, blauwe, nieuwe verflaag krijgt.

Hoera, 8c mag naar huis. Daar zorgde meneer Smeets voor. We hadden deze maandag echt nodig!

12 juni : De negende klassers kregen te horen dat ze de volgende dag naar het Lago Sport Park mochten om een beroemd Amerikaans concert te beluizteren.

13 juni : Hoera, de bus is er al!
Maar wat is dat? De zuster wil de kinderen niet laten gaan. "Nee", zei de zuster,"het orkest is niet gekomen". De bus reed weg, nagestaard door teleurgestelde meisjes.

15 juni : 3 x Hoera, voor onze redactrice LUCY.
Zij slaagde vandaag, en met heel veel punten.

16 juni : 's Middags kwam de zuster eventjes buiten om de 7e en 8e klassers te onderhouden.
Ze zei dat wij alles te gemakkelijk opnemen.... en dat dat zo niet door kan gaan ....

19 juni : Onze felicitaties aan Roberto, mede-redakteur.
Hij slaagde.

27 juni : Vandaag hebben onze tiende klassers en onze "grote vriendjes" een studiedag of bezinningsdag....

28 juni : Alle leraren en leraressen worden getrakteerd op een grote cup met yoghurt.

Onze Geslaagden van 1967.

Irena Barros
Theresita Donati
Barcelica Falconi
Petra Franken
Imelda Jacobs
Lidwina Kock
Elietta Laclé
Helen Malmberg
Iraïs Nava
Maria de L. Oduber
Myra Oduber
Suitbertha Pduber
Greta Petersen
Lucia Rafaël
Ilvia Ras
Greta Laronde
Haydee Salazar
Elsa Tromp
Josepha Tromp

Meredith Berkley
Osanna Boekhoudt
Maria Brokke
Lucia Carrion
Jeanette Chang
Mariëtte Curiël
Yvonne Dirksz
Gala Donati
Olivia Erasmus
Myrna Fingal
Juanita Henriquez
Lidwina Hernandez
Regina de Lange
Marjorie Leidens
Imelda Oduber
Milta Oduber
Carol Piternella
Alcida Rasmijn
Paula Semerel

Emily Booi
Filomena Cardoze
Jenny Clemencia
Maria Farro
Marina Henriquez
Yolanda Klaphaak
Christina Kock
Norma Lacle
Glenda Leyba
Winnie Lim A Po
Zenobia Martinus
Agnerez Perez
Miriam Pieters
Alda Tromp
Gladys Tromp
Greta Tromp
Johanita Wolff

Onze Geslaagden van 1967

Mulo A :

Alex Baptist
Jopie Boekhouder
Gerard Chin
Tuyo Croes
Alonso de Cuba
Casildo Dijkhoff
Mario Dijkhoff
Franklin Hoek
Martin Kelly
Samuel Kelly
Robbie Labad
Junior Laclé
Lem Pieters
Nicolas Quandus
Florentino Ruiz
Martin Semeleer
Robbie Sneek
Efie Tromp
Ronald Tromp

Jossy v.d. Biezen
Roland Bikker
Milo Croes
Everardo de Cuba
Fernando Eduwardo
Rudolf Geerman
Benito Jacobs
Danny Kelly
Ruperto Laclé
Mirto Maduro
Favio Moreta
Richie Oduber
Adith Perez
Rafaël Rodulfo
Edgard Roos
Gorden Toussaint
Roberto Tromp
Orvind Yarzagaray

Julian Berlis
Cedric Bronswinkel
Rudolf Croes
Kenneth Desbarida
Jaime Falconi
Harold Fingal

Johan Hassell
Emile Kelkboom
Andresito Krozendijk
Rafaël Laclé
Jozef Maduro
Wilfred Malmberg
Pedro Martis
Rosario Naranjo
Enrique Sanchez
Frank Sneek
Dichi Thiel
Wilfred Tromp
Dennis Zeppenfeldt

Mulo B :

Ben Giel
Neville Murray
Hilary Toussaint
Edwin Tromp

Aanvullend B :

Herbert Diaz
Marco Kelly
TICA GIEL

JOURNAAL L.S.C.

5 juni : Vandaag beginnen de tiende klassers aan de finale. Drie weken lang wordt er geëxamineerd. Dat is dan voor veruit de meesten hun laatste mulo-strijd . Veel succes.

De overige klassen pikken ook een graantje mee. Er zijn veel leraren absent en er kunnen ook heel wat klassen naar huis. Vooral de negende klassen hebben een gouden tijd. Studietijd, dan wel te verstaan. Want na al die eindexamens beginnen hun overgangs-examens.

Fr. Adrianus is in deze tijd hoofd van de school. Hij weet goed waar fr. Arnold de schriften bewaart. In 8d heeft hij die niet zo veel nodig.

13 juni : Er stond een Culturele Voorstelling op het programma. Het orkest zou helemaal uit Amerika komen. Maar hun charter-plane was niet van de K.L.M. en kreeg dus geen toestemming om op onze luchthaven te landen. De uitvoering ging daarom niet door. Vele leerlingen hadden niet naar de radio geluisterd en kwamen voor niks op school. Ze gingen met plezier weer naar huis.

22 juni : De examens zijn voorbij. Onze vier B-ers slaagden nu. Voor mulo-A kregen 56 jongens hun puntenlijstje. De diploma's krijgen ze volgende week. En nog drie aanvullende B-ers haalden de eindstreep.

23 juni : Vandaag is alles weer normaal op school. Fr. Arnold is terug en houdt zich bezig met het opsporen van spijbelaars. Hij had veel succes. Dat wordt brommen volgende week.

27 juni : Er gebeurde een ernstig ongeluk. Een jongen uit 8d heeft zijn pols geofferd om de dichtslaande deur van zijn klas tegen te houden, in plaats van de deur maar dicht te laten kletsen. Er stroomde bloed.
Het hoofd raakte wat in paniek, werd er wit van en had alle moeite om de verzekeringspapieren in te vullen.
Voor de gewonde "Beterschap".

Intussen hielden de geslaagden een "studiedag". De opkomst was enorm goed. 's Middags om half vijf kregen ze nog hun officieel diploma.

28 juni : Vandaag zagen de meisjes van het Maria College een oude teenager flaneren. Het was niemand anders dan fr. Gerardo. Hijzelf vond het hip - vervelend, ofschoon hij toch gegaan is.

29 juni : Eindelijk de schoolvoetbalfinales. We waren met beide elftallen al zo lang kampioen in onze afdelingen.
Eerst wonnen onze junioren van St. Augustinus. Met 2-1. Het begin was prima. We waren een klasse beter. De tweede helft was zeer benauwd.
De senioren tegen de technische school van San Nicolaas. Die begonnen zeer benauwd. Maar de tweede helft was overtuigend. Het werd 3-0.
Twee mooie bekertjes en voor alle spelers een fijn diploma was de buit van dit toernooi.

30 juni : Afscheids-dansavond in de R.C.A.-club voor onze geslaagden. Een zeer aarzelend begin. Nog meer geaarzel om te stoppen. En toen was het toch al bijna 1 uur. BAO DI KWIHI draait op voor de onkosten. Het opruimen ging niet zo erg enthousiast.

TERUGBLIK op de EXAMENDAG.

In de hal fleurig en keurig geklede dametjes. De herenkandidaten in allerlei "combinaties" gehuld, veel netter nog dan anders. Want ze moeten op z'n voordeligst voor de dag komen.

Daar gaat de eerste bel. De hartjes gaan vlugger kloppen. Gauw op de plattegrond kijken waar ze moeten zijn. Een enkele erg zenuwachtige ziel loopt te dwalen, tot hij of zij vriendelijk naar het bewuste tafeltje geleid wordt.

Valt de eerste beurt mee, dan hebben ze moed voor de hele dag. Valt hij tegen, dan valt er, bij de meisjes, weleens een traantje.

In de pauze worden ze door de eigen leerkrachten met de voor hen zo "vertrouwde" gezichten even opgekikkerd, als dat nodig mocht zijn. En zo vliegt of kruipt de dag voorbij, naargelang ze het er goed of slecht afbrengen.

Dan het martelende uur van wachten..... Je kunt toch nooit weten! Er sneuvelen er iedere dag! Daar komt de inspecteur, officieel met jasje aan! Hij neemt de gelukkigen mee naar binnen en nu vloeien de tranen van geluk .....

Felicitaties --- een speech voor het verdere leven ---- je handtekening zetten ---- naar huis ---- vakantie. De eerste mijlpaal is bereikt. En nu? Verdere studie of 'n baan!?

Alle geslaagden, meisjes en jongens,
Veel geluk en sterkte!

C.H.

Aan de trouwe Lezers van Bao di Kwihi,

Toen ik in de lagere klassen zat, verlangde ik naar de dag waarop ik van school zou zijn. En nu ik zo ver ben gekomen, vind ik het erg jammer. Nu pas besef ik, hoe fijn de school eigenlijk was....

Ik wil nog graag in ons laatste nummer een woordje van dank zeggen aan zuster Hélène, zuster Aletta, leraren en leraressen van wie ik les heb gehad. En zeer speciaal aan zuster Dorothé, die me aangewezen heeft als tedaktielid.

Ik heb het erg fijn gevonden om bij de redaktie te behoren. Het is een leuk jaar geweest, dank zij het flink optreden van onze censor en niet te vergeten "kapitein" Frankie.

In het begin was het moeilijk met de jongens op te schieten, die met hun grapjes voor de dag kwamen, die de "poes" soms niet kon verdragen. Ik zal proberen om in de komende jaren, zolang "ons" schoolblad nog bestaat....., wat te schrijven, en als het nodig is opbouwende kritiek. Ik hoop dat ik het zilveren feest nog eens ooit mag meemaken, want tegen die tijd, loop ik nog niet met een stokje rond, geloof ik.

Op het examen ben ik ook bij verschillende frères en leraren van het La Salle College aan het "tafeltje" terechtgekomen. Hen wil ik ook nog graag bedanken.

Ik wens de redaktie van 1967-1968 al veel sterkte en succes toe. En aan meneer Huisken, die binnenkort ons eiland gaat verlaten veel plezier en succes in Nederland. U moet maar gauw terugkomen want ons Maria College wil u beslist niet missen.

Lucy.

EXAMEN

De spanning buiten steeg hoorbaar. Alle kandidaten wachtten zenuwachtig op hun vonnis dat niet lang meer op zich zou laten wachten. Sommigen zaten heel bleekjes aan een tafel, anderen ijsbeerden rond.

"Ha, ha, ha," stoorde een zware stem de stilte. Iedereen draaide zich om naar de jongen die hardop stond te lachen en te praten. Ook hij was een van de slachtoffers van vandaag. Maar er was geen spoor van ongerustheid in hem te bekennen. Hij had het hoogste woord. "O, noemen ze dat een examen? Het lijkt wel of ze een eerste-klas-hummeltje op de proef willen stellen. Aardrijkskunde! Praat me daar niet over. Een 10 is het minste dat ik daarvoor kan krijgen. Geschiedenis en Natuurkunde? O, laat me niet lachen. Ik gaf antwoorden die de examinatoren met hun mond vol tanden lieten zitten."

En zo blufte de lange jongen door. Zijn stem werd door iedereen gehoord; zelfd de examinatoren binnen keken verbaasd om. De jongen stond op een stoel en gaf aanwijzigingen. Hij alleen praatte. Niemand stoorde hem. Hij nodigde zelfs zijn vrienden uit om die avond bij hem te komen feesten.

"Ha, ha, ha," begon hij weer te lachen. Maar plotseling hield hij op en werd heel bleek. Iedereen keek verschrikt om en zag "de meneer" in de deur staan, die de jongen met doordringende ogen aankeek. De jongen, als gehypnotiseerd, stapte van de stoel af en ging erop zitten.

"Stilte," sneed de stem van de meneer de bromstemmen. Het werd akelig stil. "Willen de kandidaten binnen komen?" vervolgde hij en stapte toen weer naar binnen. Alle kandidaten

volgden hem. Als laatste trad "de jongen" binnen.

De buitenstaanders gluurden door de glazen en zagen tot hun grote verbazing "de jongen" met een rood hoofd, de zaal langs een achterdeurtje verlaten. Hij was gezakt. De enige van die dag.

Het duurde niet lang meer of de gelukkigen stroomden naar buiten, blij zwaaiend met hun puntenlijsten. De bluffer sloop stilletjes weg.

"P"

Uit de Franse C.Proefwerken:

Je m'étonne que je sois sali mes habits ..... (vertaald door:)
- Ik ben blij dat ik de konijnen uitgelaten heb.
- Ik sta verbaasd dat ik mijn kleren heb uitgetrokken.

Th. Edison était originaire des Etats Unis; sa nationalité était donc..... français.

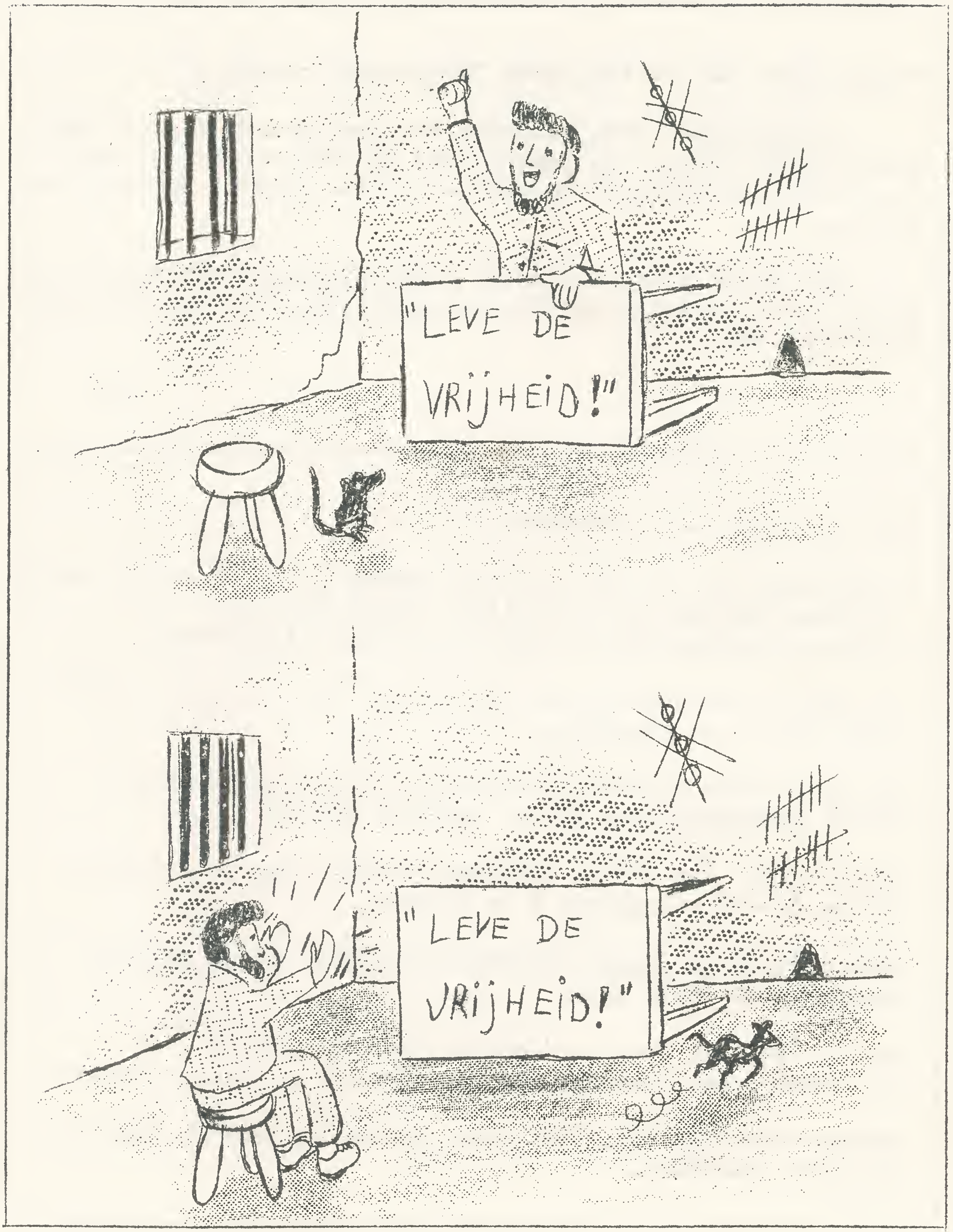
Son père avait un mauvais caractère, parce qu'il avait hérité beaucoup à son fils. (hérité: geërfd)

Edison moest van school gestuurd worden - kun je vertalen: Edison devait se reposer à la maison.

Edison était un cancre (slechte leerling), parce que son deuxième nom était Alva.

Quelle était la cause qu'Edison était un cancre?
Al lui-même ne le savait pas.... comment je peux le savoir?

Edison n'est pas devenu un homme comme les autred, car.... il pleure rarement.

"LEVE DE VRIJHEID!"
"LEVE DE VRIJHEID!"

- dubbelzinnig -
Een man stond naar zijn vrouw te kijken.
Ze was bezig met een schoen een spijker in de muur te slaan.
"Maar liefje," zei hij,"dat gaat toch niet; gebruik toch je hoofd."

'''''''''' '''''''''' '''''''''' ''

Jantje kwam thuis met een slecht rapport. Vader was geweldig uit zijn humeur. "Ik had je nog wel een fiets beloofd, als je met mooie cijfers thuis kwam", zei hij boos, "Wat heb je dan al die tijd uitgevoerd?"
"Leren fietsen, vader".

M.

"""""" """""" """""" """""" """""" """""" """""

"Zo goede man", zei een aalmoezenier medelijdend tegen een gevangene, "Was het je zucht naar alcohol die je hier bracht?"
"Om de donder niet", zei die,"je krijgt hier niks".

....

"Ik zie dat fooien hier verboden zijn", zei een heer tegen een kelner, op een bordje wijzend.
"Ja," zei de kelner,"dat was die appel in het aards paradijs ook."

^^^^^ ^^^^^ ^^^^^ ^^^^^ ^^^^^ ^^^^^ ^^^^^ ^

Zei een luie kennis van ons: "Als je kaal bent heb je het voordeel dat je minder haar hoeft te kammen, maar je moet natuurlijk wel meer gezicht wassen."

/\

Een zeer oude auto stopte bij een brug waar tol werd geheven.
"Twee kwartjes" zei de tollenaar.
"Verkocht", zei de chauffeur.

::::: ::::: ::::: ::::: ::::: ::::: ::::: ::::: ::::: ::::: ::

Een pastoor: "Gij komt hier, beminde gelovigen, de goede God vragen om u regen te zenden. Maar waar, wankelmoedigen, zijn uw paraplu's?

Mr.X-00987

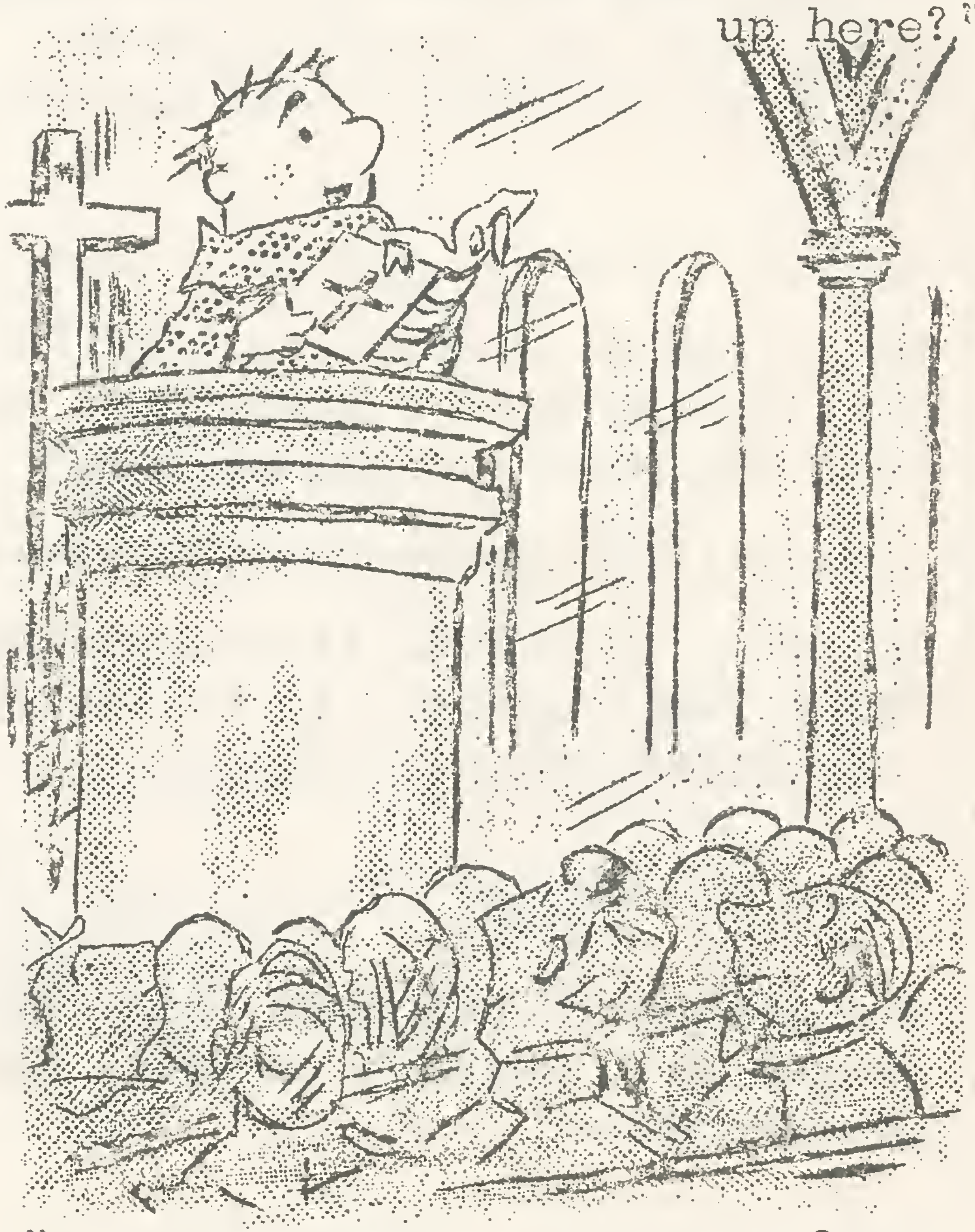
"Modern, functional, and it does not drip all over you".

"How are your winters up here?"

"Whatever will be, will be......"

"....But first, a message from Our Sponsor."